YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)
28 päivänä syyskuuta 2004 *

Asiassa T-310/00,

MCI, Inc., aiemmin MCI WorldCom, Inc., sittemmin WorldCom, Inc., kotipaikka Ashburn, Virginia (Yhdysvallat), edustajinaan aluksi K. Lasok, QC, asianajaja J.-Y. Art ja asianajaja B. Hartnett sekä sittemmin Lasok, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

jota tukee

Saksan liittotasavalta, asiamiehinään W.-D. Plessing ja B. Muttelsee-Schön,

väliintulijana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään aluksi P. Oliver, P. Hellström ja L. Pignataro sekä sittemmin Oliver ja Hellström, avustajanaan barrister N. Khan, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jota tukee

Ranskan tasavalta, asiamiehinään G. de Bergues ja F. Million, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijana,

jossa vaaditaan kumottavaksi keskittymän julistamisesta yhteismarkkinoille ja ETA-sopimukseen soveltumattomaksi 28 päivänä kesäkuuta 2000 tehtyä komission päätöstä 2003/790/EY (asia COMP/M.1741 — MCI WorldCom/Sprint) (EUVL 2003, L 300, s. 1),

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. Pirrung sekä tuomarit A. W. H. Meij ja N. J. Forwood,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies J. Plingers,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 30.3.2004 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tosiseikat ja käsittely komissiossa

1 MCI, Inc., aiemmin MCI WorldCom, Inc., sittemmin WorldCom, Inc. (jäljempänä WorldCom), ja Sprint Corp. (jäljempänä Sprint) ovat kumpikin maailmanlaajuisesti toimivia televiestintäyrityksiä, joiden kotipaikka on Yhdysvalloissa. Vuonna 1999 WorldComin liikevaihto oli noin 37 miljardia Yhdysvaltain dollaria (USD) ja Sprintin noin 17 miljardia. Näihin päiviin saakka Sprintin toimintaa Euroopassa harjoitettiin kokonaan tai hyvin pitkälti Global Onen välityksellä, joka on vuonna 1995 Deutsche Telekomin ja France Télécomin kanssa perustettu yhteisyritys.

2 WorldCom ja Sprint allekirjoittivat 4.10.1999 fuusiosopimuksen ja -suunnitelman, joka vastaa yrityskeskittymien valvonnasta 21 päivänä joulukuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4064/89 (EYVL L 395, s. 1; oikaisu EYVL 1990, L 257, s. 13; kumottu sittemmin yrityskeskittymien valvonnasta 20 päivänä tammikuuta 2004 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 139/2004, EUVL L 24, s. 1) 3 artiklan 1 kohdan a alakohdassa olevaa määritelmää yrityskeskittymästä. Fuusio oli määrä toteuttaa Sprintin osakkeiden vaihdolla WorldComin osakkeisiin alun perin 127 miljardin Yhdysvaltain dollarin suuruiseksi arvioidulla määrällä.

3 WorldCom ja Sprint ilmoittivat 20., 26. ja 28.10.1999 päivätyillä kirjeillä komissiolle tästä sopimuksesta kertoen samalla syyt, joiden vuoksi niiden mielestä keskittymä ei ollut yhteisönlaajuinen asetuksen N:o 4064/89 1 artiklassa tarkoitetussa mielessä, ja että sitä ei siis tarvitse ilmoittaa asetuksen nojalla. Ne totesivat, että koska Sprint oli sopimusteitse sitoutunut WorldComia kohtaan luopumaan osallisuudestaan Global Onessa ennen fuusion toteuttamista, Sprintin yhteisöstä saaman, asetuksen N:o 4064/89 5 artiklassa tarkoitetun kokonaisliikevaihdon laskennassa ei tullut ottaa lukuun sen osuutta Global Onen liikevaihdossa.

4 Komissio ilmoitti 29.10.1999 olevansa eri mieltä asiasta ja totesi asianomaisille, että Sprintin osuus Global Onen liikevaihdossa oli otettava huomioon, minkä johdosta se katsoi keskittymän olevan yhteisönlaajuinen. Se huomautti, että liikevaihdon laskeminen sen määrittämiseksi, oliko keskittymä yhteisönlaajuinen, on tehtävä fuusiosopimuksen allekirjoitushetkellä silloin vallitsevan tilanteen mukaan tai viimeistään ilmoitusvelvollisuuden syntyessä. Komission mukaan tiettyihin toimintoihin liittyvä liikevaihto voidaan jättää lukuun ottamatta vain kun ilmoitetussa sopimuksessa on lykkäävä ehto, jonka mukaan nämä toiminnot luovutetaan, tai jos nämä toiminnot on luovutettu tilinpäätöksen ja lopullisen fuusiosopimuksen allekirjoituksen välissä. Komission mielestä näin ei ole asian laita tässä tapauksessa.

5 WorldCom ja Sprint (jäljempänä ilmoittajat) ilmoittivat 10.1.2000 päivätyssä asiakirjassa (jäljempänä ilmoitus) aikeistaan synnyttää keskittymä asetuksen N:o 4064/89 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti "ellei muuta johdu osapuolten kannasta kysymyksiin, jotka koskevat Global Onen liikevaihdon lukemista Sprintille kuuluvaksi".

6 Sprint solmi 21.1.2000 Deutsche Telekomin ja France Télécomin kanssa virallisen sopimuksen, jonka mukaan se vetäytyi Global Onesta.

7 Ilmoittajat kertoivat komissiolle 2.2.2000 tuosta sopimuksesta ja ehdottivat asetuksen N:o 4064/89 8 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua sitoumusta, jonka mukaan Sprintin on toteuttava kaikki tarpeellinen vetäytyäkseen Global Onesta viivytyksettä ja sillä välin olla osallistumatta millään tavoin tämän juoksevaan hallintoon. Ilmoittajat osoittivat 10.2.2000 komissiolle muistion, jossa esitettiin niiden kannat siitä, millainen vaikutus Sprintin vetäytymisellä Global Onesta on kilpailun rakenteeseen kyseisillä markkinoilla, ja ilmaistiin syyt, joiden johdosta niillä oli oikeus olla tekemättä ilmoitusta.

8 Komissio piti ehdotusta riittämättömänä ja katsoi keskittymän kuuluvan asetuksen N:o 4064/89 soveltamisalaan sekä että oli painavia syitä epäillä sen soveltuvuutta yhteismarkkinoille ja teki 21.2.2000 päätöksen ryhtyä asetuksen N:o 4064/89 6 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaiseen menettelyyn. Se yksilöi kolmet markkinat, joiden suhteen keskittymä synnytti ongelmia: "huipputason ja yleisten Internet-yhteyksien" markkinat, maailmanlaajuisten telepalvelujen markkinat ja kansainväliset äänipuhelumarkkinat.

9 Saatuaan asetuksen N:o 4064/89 11 artiklan mukaisiin pyyntöihinsä vastauksena tietoja komissio 3.5.2000 lähetti ilmoittajille yrityskeskittymien valvonnasta annetussa neuvoston asetuksessa N:o 4064/89 säädetyistä ilmoituksista, määräajoista ja kuulemisista 1 päivänä maaliskuuta 1998 annetun komission asetuksen (EY) N:o 447/98 (EYVL L 61, s. 1; jäljempänä täytäntöönpanoasetus; kumottu sittemmin asetuksen N:o 139/2004 täytäntöönpanosta 7 päivänä huhtikuuta 2004 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 802/2004, EUVL L 133, s. 1) 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun väitetiedoksiannon, jossa se esitti keskittymän merkitsevän määräävän markkina-aseman syntymistä ilmoittajille tai WorldComin määräävän markkina-aseman vahvistumista huipputason internet-yhteyksien markkinoilla ja monikansallisille yrityksille tarjottavien maailmanlaajuisten telepalvelujen markkinoilla. Ilmoittajat vastasivat väitetiedoksiantoon 22.5.2000.

10 Useiden kokousten jälkeen, joissa pohdittiin mahdollisia korjaavia toimenpiteitä, ilmoittajat esittivät komissiolle kirjeessään 8.6.2000 asetuksen N:o 4064/89 8 artiklan 2 kohdassa ja täytäntöönpanoasetuksen 18 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun sitoumuksen ("korjaavista toimenpiteistä"), joka koski Sprintin Internet-toiminnan myyntiä.

11 Komissio kutsui 5.6.2000 koolle asetuksen N:o 4064/89 19 artiklalla perustetun yrityskeskittymiä käsittelevän neuvoa-antavan komitean kokouksen. Komitea kokoontui 22.6.2000 ja antoi lausuntonsa samana päivänä.

12 Kilpailuasioista vastaava komission jäsen Monti saapui 26.6.2000 Washingtoniin (Yhdysvallat) tavatakseen Department of Justicen edustajia (oikeusministeriö, jäljempänä DoJ). Hän ilmoitti siellä lehdistötilaisuudessa esittävänsä, että komissio kieltää aiotun keskittymän.

13 Ilmoittajat lähettivät 27.6.2000 kaksi kirjettä telekopiona komissiolle, joka sai ne samana päivänä; kirjeissä ne virallisesti ilmoittivat luopuvansa 8.6.2000 esitetystä sitoumuksesta sekä 11.1.2000 tehdystä ilmoituksesta. Toisessa kirjeessä oli seuraava ilmoitus:

"Osapuolilla ei enää ole aikeena toteuttaa keskittymää ilmoituksessa esitetyssä muodossa. Mikäli osapuolet päättävät sulauttaa toimintansa toisessa muodossa tulevaisuudessa, ne tekevät asianmukaiset ilmoitukset keskittymistä annettujen lakien mukaisesti."

14 Samana päivänä DoJ virallisesti nosti District Court of Columbiassa (Columbian piirioikeus) WorldComia ja Sprintiä vastaan kanteen, jossa vaadittiin todettavaksi, että fuusiohanke on vastoin vuonna 1914 annettua säädöstä nimeltä Clayton Antitrust Act (vuoden 1914 ns. Claytonin kartellilaki) ja pysyvää kieltoa näille yrityksille toteuttaa kyseistä keskittymäsopimusta. Kanne perustui kilpailua rajoittaviin vaikutuksiin, joita sopimuksella ilmeisesti oli Internet-perusverkkopalvelujen markkinoille ja eräille muille markkinoille.

15 Sprint julkaisi samaten 27.6.2000 verkkosivuillaan DoJ:n aloittamasta oikeusprosessista lehdistötiedotteen, joka päättyi seuraavasti:

"Sprint toivoo, että fuusiohankkeessa päästään kohtuulliseen ratkaisuun. Siitä yleisölle seuraavat edut ovat liian suuria, jotta hankkeesta voitaisiin luopua."

16 ABC News julkaisi verkkosivuillaan seuraavan kommentin:

" — — yhtiöiden julkaisemien tiedotteiden perusteella näyttää siltä, etteivät ne ole täysin luopuneet megaluokan hankkeesta, joka on arvoltaan 128 miljardia dollaria. WorldComin edustaja Peter Lucht ei halunnut sanoa, onko ostotarjouksesta luovuttu. 'Asia on vielä vireillä amerikkalaisissa viranomaisissa', Lucht totesi."

17 Komissio teki 28.6.2000 päätöksen 2003/790/EY keskittymän julistamisesta yhteismarkkinoille ja ETA-sopimukseen soveltumattomaksi (asia COMP/M.1741 — MCI WorldCom/Sprint) (EUVL 2003, L 300, s. 1; jäljempänä riidanalainen päätös) asetuksen N:o 4064/89 8 artiklan 3 kohdan nojalla.

18 Riidanalaisen päätöksen 410 perustelukappaleessa komissio toteaa, että aiottu keskittymä "johtaisi joko määräävän aseman syntymiseen tai määräävän aseman vahvistumiseen huipputason tai yleisten yhteyksien markkinoilla, minkä seurauksena kilpailu heikentyisi merkittävästi yhteismarkkinoilla sulautuma-asetuksen 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitetulla tavalla". Sitä vastoin riidanalaisen päätöksen 302 perustelukappaleessa komissio "päätti olla jatkamatta pidemmälle maailmanlaajuisten telepalvelujen markkinoita koskevia vastaväitteitään". Riidanalaisen päätöksen 303—315 perustelukappaleessa komissio lisäksi luopui kansainvälisiä äänipuhelumarkkinoita koskeneista väitteistään.

19 Riidanalainen päätös annettiin tiedoksi asianosaisille samana päivänä.

20 Ilmoittajat kertoivat 13.7.2000 lehdistötiedotteissa luopuneensa DoJ:n vastustuksen johdosta fuusiosopimuksestaan.

Oikeudenkäynti

21 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 27.9.2000 jättämällään kannekirjelmällä.

22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) pyysi kantajaa lausumaan vastauksessaan näkemyksensä siitä, oliko sillä asiassa T-102/96, Gencor vastaan komissio, 25.3.1999 annetun tuomion (Kok. 1999, s. II-753) ja asiassa T-22/97, Kesko vastaan komissio, 15.12.1999 annetun tuomion (Kok. 1999, s. II-3775) valossa oikeussuojan tarve, kun otetaan huomioon DoJ:n asiaan puuttumisesta seurannut lopullinen keskittymähankkeesta luopuminen. Kantaja noudatti pyyntöä, ja myös komissio otti kysymykseen kantaa vastauskirjelmässään.

23 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtajan 16.5.2001 antamalla määräyksellä Saksan liittotasavalta hyväksyttiin väliintulijaksi tukemaan kantajan vaatimuksia ja Ranskan tasavalta tukemaan komission vaatimuksia.

24 WorldCom ja suurin osa sen tytäryhtiöistä Yhdysvalloissa jättivät 21.7.2002 U. S. Bankruptcy Coden (USA:n konkurssilaki) 11 luvussa tarkoitettua vapaaehtoista yrityssaneerausta koskevan hakemuksen tuomioistuimeen nimeltä Bankruptcy Court for the Southern District of New York (New Yorkin eteläisen piirin konkurssituomioistuin).

25 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamon 4.10.2002 päivätyllä kirjeellä kantajaa pyydettiin lausumaan käsityksensä siitä, mitä mahdollista vaikutusta meneillään olevilla tapahtumilla oli ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vireille tulleeseen oikeudenkäyntiin, sekä kertomaan, katsoivatko ne, että niillä yhä on tarve vaatia kumottavaksi riidanalaista päätöstä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen edellä 22 kohdassa mainituissa asioissa Gencor vastaan komissio ja Kesko vastaan komissio annetuissa tuomioissa mainitsemien kriteerien perusteella ja erityisesti kertomaan, katsoivatko ne, että niillä vielä on jokin mahdollisuus toteuttaa keskittymähanke, joka on riidanalaisessa päätöksessä todettu yhteismarkkinoille soveltumattomaksi, tai vastaava hanke, mikäli riidanalainen päätös kumotaan kanteessa esitettyjen vaatimusten mukaisesti, ja esittämään niin pian kuin velkojat suostuvat ja toimivaltainen amerikkalainen tuomioistuin hyväksyy, U. S. Bankruptcy Coden 11 luvun edellyttämän strategisen suunnitelman (business plan). Kantaja toteutti pyydetyn kirjeissään 21.10.2002, 2.5.2003, 9.7.2003, 17.12.2003 ja 11.3.2004.

26 Kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin uuden istuntovuoden alussa, esittelevä tuomari määrättiin toiseen jaostoon, jonka käsiteltäväksi esillä oleva asia sen vuoksi siirrettiin.

27 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (toinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ja pitää ensi tilassa istunnon, jossa käsitellään esillä olevan kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, oikeussuojan tarvetta ja komission toimivaltaa tehdä kyseinen riidanalainen päätös.

28 Osapuolten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 30.3.2004 pidetyssä istunnossa.

Asianosaisten vaatimukset

29 Kantaja, jota tukee väliintulijana Saksan liittotasavalta, vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta

— kumoamaan riidanalaisen päätöksen ja

— velvoittamaan komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

30 Komissio, jota tukee väliintulijana Ranskan tasavalta, vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta

— hylkäämään kanteen ja

— velvoittamaan kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten lausumat

31 Vastauksessaan kantaja korostaa ensiksikin, että juuri vastauksena Montin lehdistötilaisuudessaan 26.6.2000 esittämään (ks. 12 kohta edellä) ilmoittajat seuraavana päivänä vetivät takaisin ilmoituksensa ja ilmoittivat virallisesti komissiolle luopuneensa keskittymähankkeesta ilmoitetunlaisena. DoJ:n District Court of Columbiassa samana kesäkuun 27. päivänä vireille paneman menettelyn (ks. edellä 14 kohta) kantaja toteaa olleen vailla sitovia oikeusvaikutuksia toisin kuin 28.6.2000 tehty riidanalainen päätös. Kantajan mielestä on tämän vuoksi epätäsmällistä väittää, että keskittymähankkeesta luovuttiin DoJ:n "asiaan puuttumisen" takia.

32 Kantaja väittää lisäksi, että sillä on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asioissa Gencor vastaan komissio (41—45 kohta) ja Kesko vastaan komissio (57—64 kohta), jotka on mainittu edellä 22 kohdassa, antamissa tuomioissa

ilmaistujen perusteiden valossa tarve vaatia riidanalaista päätöstä kumottavaksi. Tältä osin se painottaa ilmoittajien luopuneen keskittymähankkeesta sen vuoksi, että oli aivan ilmeistä, että komissio pitäisi hanketta yhteismarkkinoille soveltumattomana. Se, että komission arvio tuli julkiseksi ennen riidanalaisen päätöksen tekoa, ja se, että ilmoittajat toimivat päätökseen luottaen ennen sen virallista tekemistä, ei poista kantajan tarvetta vaatia kumoamista.

33 Kantaja vetoaa yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 294/83, Les Verts vastaan parlamentti, 23.4.1986 antamaan tuomioon (Kok. 1986, s. 1339, Kok. Ep. VIII, s. 551, 23 kohta) viitaten myös perusoikeuteensa oikeussuojaan, joka on vahvistettu sekä EY:n perustamissopimuksessa että asetuksen N:o 4064/89 16 ja 21 artiklassa. Kantaja väittää, että oikeusyhteisössä asetuksen N:o 4064/89 mukaisen komission harkintavallan tuomioistuinvalvontaan ei saa mitenkään vaikuttaa muussa tuomioistuimessa vireillä oleva oikeudenkäyntimenettely, varsinkaan, kun tässä tapauksessa riidanalainen päätös on ainoa juridinen este suunnitellulle hankkeelle.

34 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 4.10.2002 esittämiin kysymyksiin 21.10.2002 antamassaan vastauksessa (ks. edellä 25 kohta) kantaja asiallisesti väittää, ettei sen suojaamisella U. S. Bankruptcy Coden 11 luvun säännöksin ole oikeusvaikutuksia esillä olevaan kanteeseen ja että sillä on aiempaakin suurempi tarve saada riidanalainen päätös kumotuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen edellä 22 kohdassa mainituissa asioissa Gencor vastaan komissio ja Kesko vastaan komissio annetuissa tuomioissa esille tuotujen perusteiden valossa sekä että ylikapasiteetista ja kysynnän supistumisesta johtuvien sekä muiden jo vuodesta 2000 ilmenneiden telealan rakenteellisten ongelmien vuoksi sillä on entistä paremmat mahdollisuudet toteuttaa riidanalaisessa päätöksessä yhteismarkkinoille soveltumattomaksi todettu keskittymä tai vastaava muu hanke, jos mainittu päätös kumotaan kanteessa esitettyjen vaatimusten mukaisesti.

35 Lisähuomautuksissaan 2.5.2003 kantaja vetoaa erityisesti siihen, että U. S. Bankruptcy Court hyväksyi sen lopullisen suunnitelman saneerauksesta, ja kertoo odottaneensa pääsevänsä pois U. S. Bankruptcy Coden 11 luvun mukaisesta menettelystä vuoden 2003 kolmannen vuosineljänneksen aikana. Kantajan mukaan saneerausmenettelyyn pääsyllä ei ole vaikutusta sen tarpeeseen saada heti ratkaisu esillä olevaan riitaan eikä oikeuksiin, joita saattaa syntyä sen tuomion johdosta, jossa sen vaatimukset hyväksytään.

36 Lisähuomautustensa, jotka kantaja on esittänyt 9.7.2003, 17.12.2003 ja 11.3.2004, liitteeksi kantaja on ottanut kopion U. S. Bankruptcy Courtin 7.7.2003 antamasta päätöksestä, jossa hyväksytään kantajan lopullista järjestelyä U. S. Securities and Exchange Commissionin (USA:n pörssioperaatioviranomainen) kanssa koskeva ehdotus, kopion saman tuomioistuimen 31.10.2003 antamasta määräyksestä, jossa hyväksytään sen 21.10.2003 päivätty uudelleenorganisointisuunnitelma, ja kopion saman tuomioistuimen 25.2.2004 antamasta määräyksestä, jossa pidennetään määräaikaa, joka kantajalle annettiin eräiden uudelleenorganisointisuunnitelmassa olevien ehtojen noudattamiseksi.

37 Vastauskirjelmässään komissio muistuttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen edellä 22 kohdassa mainituissa asioissa Gencor vastaan komissio ja Kesko vastaan komissio antamissa tuomioissa antaneen huomattavasti painoa niille olosuhteille, joissa kanne nostettiin, sekä niille, joissa aiotusta keskittymähankkeesta luovuttiin.

38 Komissio toteaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen edellä 22 kohdassa mainitussa asiassa Gencor vastaan komissio antamassaan tuomiossa (45 kohta) ilmaisseen, että keskittymähankkeen perustan poistuminen ei "sellaisenaan" ole seikka, jonka vuoksi laillisuusvalvontaa ei kyseiseen päätökseen tarvitse kohdistaa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin täsmensi tämän toteamuksen tarkoitusta edellä 22 kohdassa mainitussa asiassa Kesko vastaan komissio antamassaan tuomiossa (61—64 kohta) katsomalla kantajan hankkeesta luopumiseen johtaneet syyt tutkittuaan, ettei luopuminen ollut vapaaehtoista vaan johtui suoraan riidanalaisesta päätöksestä ja että kanne voitiin siksi ottaa tutkittavaksi.

39 Komissio päättelee tästä, että syyt, joiden takia ilmoittajat luopuivat keskittymähankkeesta, yhdessä muiden asianhaarojen kanssa, voivat poistaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelta tuomiovallan asiassa. Se korostaa, että vaikka ilmoittajat tekivät tämän päätöksen riidanalaiseen päätökseen liittymättömistä syistä, voidaan tästä kohtuudella päätellä, että menettelyn päättyminen ei synnytä riittävää intressiä kantajalle, minkä vuoksi kanne on jätettävä tutkimatta.

40 Tässä tapauksessa kuitenkin WorldCom ja Sprint ovat komission mukaan itse selvästi todenneet luopuneensa keskittymähankkeesta riidanalaiseen päätökseen liittymättömistä syistä. Niiden esittämästä käy nimittäin ilmi, että hankkeesta luovuttiin ainoastaan DoJ:n vastustuksen takia. Komissio viittaa seuraavaan otteeseen kantajan ja Sprintin 13.7.2000 antamasta lehdistötiedotteesta (ks. edellä 20 kohta):

"Yhtiöt [WorldCom ja Sprint] ovat yhtä mieltä siitä, että [DoJ:n] lopulta vaatimat eri ehdot vaarantaisivat fuusion taloudelliset edut ja ne edut, joita asiakkaat voisivat saada siitä. Koska [DoJ] on todennut, ettei se ole valmis ennen ensi vuotta ajamaan asiaansa oikeudessa fuusiota koskevien ajatustensa pohjalta, yhtiöt ovat päättäneet, ettei ole osakkeenomistajien, asiakkaiden ja työntekijöiden edun mukaista lähteä mukaan loppumattomaan prosessiin."

41 Näin ollen kantajan ei ole perusteltua väittää, että DoJ:n kanne District Court of Columbiassa ei voinut olla alkusyynä sen päätökselle luopua keskittymähankkeesta sen johdosta, ettei sillä ollut sitovaa vaikutusta.

42 Komissio katsoo, ettei keskittymähankkeesta luopuminen ollut pelkkä suora seuraus riidanalaisesta päätöksestä, ettei edellä 22 kohdassa mainitussa asiassa Kesko vastaan komissio annettu tuomio ole tässä tapauksessa merkityksellinen ja että kanne on jätettävä tutkimatta.

43 Komissio huomauttaa lisäksi, että edellä 22 kohdassa mainitussa asiassa Kesko vastaan komissio annetussa tuomiossa (55 kohta) ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nosti esiin kysymyksen siitä, oliko keskittymähanke yhä ajankohtainen kanteen nostamishetkellä, määrittääkseen, oliko riidanalaisen päätöksen kumoamiseen syntynyt todellinen tarve. Tässä tapauksessa kuitenkin hankkeesta luovuttiin heinäkuussa 2000 eli paljon ennen kanteen nostamista 27.9.2000.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

44 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostaman kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset täyttyvät vain, jos kantajalla on intressi saada kyseinen toimi kumotuksi. Tällainen intressi edellyttää, että toimen kumoamisella on itsessään oikeusvaikutuksia (ks. asia 53/85, AKZO Chemie v. komissio, tuomio 24.6.1986, Kok. 1986, s. 1965, Kok. Ep. VIII, s. 675, 21 kohta; yhdistetyt asiat T-480/93 ja T-483/93, Antillean Rice Mills ym. v. komissio, tuomio 14.9.1995, Kok. 1995, s. II-2305, 59 ja 60 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen sekä asia T-188/99, Euroalliages v. komissio, tuomio 20.6.2001, Kok. 2001, s. II-1757, 26 kohta), tai toisen muotoilun mukaan, että kanne on omiaan mahdollisesti tuottamaan sen nostajalle jotakin hyötyä (asia C-174/99 P, parlamentti v. Richard, tuomio 13.7.2000, Kok. 2000, s. I-6189, 33 kohta ja asia C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomio 25.7.2002, Kok. 2002, s. I-6677, 21 kohta).

45 Ehdottoman prosessinedellytyksen osalta (asia 19/85, Grégoire-Foulon v. parlamentti, määräys 28.11.1985, Kok. 1985, s. 3771; asia 108/86, D. M. v. neuvosto ja TSK, määräys 7.10.1987, Kok. 1987, s. 3933 ja asia T-45/91, Mc Avoy v. parlamentti, tuomio 18.2.1993, Kok. 1993, s. II-83, 22 kohta) on huomattava, että yhteisön tuomioistuimet voivat tutkia sen viran puolesta (asia C-19/93 P, Rendo ym. v. komissio, tuomio 19.10.1995, Kok. 1995, s. I-3319).

46 Asetuksen N:o 4064/89 soveltamisalalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on edellä 22 kohdassa mainitussa asiassa Gencor vastaan komissio antamassaan tuomiossa (41—45 kohta) katsonut, että keskittymähankkeesta vetäytyneellä yrityksellä on edelleen oikeussuojan tarve sellaisen komission päätöksen kumoamisen suhteen, jossa hanke on todettu yhteismarkkinoille soveltumattomaksi, vaikka hankkeen sopimusperustan poistumisen johdosta sitä ei voida enää toteuttaa edes siinä tapauksessa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ratkaisee asian kantajan hyväksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti huomioon muiden muassa päätöksen kumoamisen välittömät ja tulevat oikeudelliset seuraukset EY 233 artiklan nojalla sekä ne vaatimukset, jotka aiheutuvat asetuksen N:o 4064/89 nojalla annettujen komission päätösten laillisuuden tutkinnasta tuomioistuimessa.

47 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sovelsi näitä periaatteita keskittymähankkeesta luopumiseen ja lisäsi edellä 22 kohdassa mainitussa asiassa Kesko vastaan komissio antamassaan tuomiossa (61—65 kohta), että koska tapauksen asianhaaroista ilmeni, ettei luopuminen ollut vapaaehtoista, vaan "suora seuraus" komission päätöksestä, kyseisellä yhtiöllä on edelleen oikeussuojan tarve tämän päätöksen kumoamiseksi.

48 Toisin kuin komissio väittää (ks. edellä 43 kohta), tätä oikeuskäytäntöä ei voi rajata pelkästään tapauksiin, joissa keskittymähankkeesta luopuminen tapahtuu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtuneen kanteen nostamisen jälkeen. Oikeuskäytäntö nimittäin perustuu siihen, ettei yritys, joka tyytyy noudattamaan komission päätöstä, kuten se on velvollinen tekemään, menetä intressiään saada päätös kumotuksi (edellä 22 kohdassa mainittu asia Kesko vastaan komissio, tuomion 59 kohta). Tällainen velvoittavuus kuuluu päätöksen luonteeseen, kuten EY 249 artiklan neljännestä kohdasta ilmenee. Päätöstä on siis noudatettava jo ennen kanteen nostoa ja tästä riippumatta, ja koska kanteella ei ole lykkäävää vaikutusta päätöksen täytäntöönpanoon, oikeussuojatarve säilyy siinä tapauksessa, että hankkeesta luovutaan oikeudenkäynnin aikana (yhdistetyt asiat 172/83 ja 226/83, Hoogovens Groep v. komissio, tuomio 19.9.1985, Kok. 1985, s. 2831, 19 kohta).

49 Nyt esillä olevassa tapauksessa keskittymähankkeen sopimusperustan katoaminen sen vuoksi, että ilmoittajat luopuvat hankkeesta, ei siis ole sellaisenaan seikka, joka sulkee pois riidanalaisen päätöksen laillisuuden valvonnan.

50 Esillä oleva tapaus saattaa kuitenkin erottua kahdelta kannalta edellä 22 kohdassa mainituista asioista Gencor vastaan komissio ja Kesko vastaan komissio. Ensinnäkin vaikka komissio sen osittain kiistääkin, kantaja itse väittää keskittymähankkeesta luovutun jo 27.6.2000 eli ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä. Toiseksi komissio väittää luopumisen johtuneen pikemminkin DoJ:n vastustuksesta kuin sen omista toimista. Näin ollen kummankin seikan osalta nousee esiin kysymys siitä, missä määrin hankkeesta luopumista voidaan pitää "suorana seurauksena" riidanalaisesta päätöksestä edellä 22 kohdassa mainitussa asiassa Kesko vastaan komissio tarkoitetussa mielessä ja mitkä ovat tällaisen eron tekemisestä aiheutuvat mahdolliset seuraukset kantajan oikeussuojan tarpeelle nyt esillä olevassa asiassa.

51 Ensimmäisen seikan osalta on huomattava, että kirjeessä 27.6.2000 ilmoittajat virallisesti ilmoittivat komissiolle, että ne vetävät takaisin ilmoituksensa ja että niillä ei "enää ole aikeena toteuttaa keskittymää ilmoituksessa esitetyssä muodossa".

52 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa ensinnäkin, että tämä ilmoitus tehtiin heti Montin 26.6.2000 pitämän lehdistötilaisuuden jälkeen, jossa ilmeni, että tämä aikoi esittää komission kieltävän aiotun keskittymän, ja toiseksi, että tämän ilmoituksen ilmeisenä tarkoituksena oli välttää riidanalaisen päätöksen tekeminen, jota koskeva keskustelu oli merkitty komission 28.6.2000 pidettävän kokouksen esityslistaan.

53 Riidanalaisen päätöksen 12 artiklassa komissio kuitenkin katsoi, ettei kyseistä ilmoitusta voitu pitää virallisena vetäytymisenä ilmoitetusta fuusiosopimuksesta. Komissio katsoi näin ollen olevansa toimivaltainen ottamaan sopimuksen käsiteltäväksi ilmoituksesta huolimatta.

54 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että nämä seikat jo yksinään riittävät perustelemaan kantajan tarpeen saada kumotuksi päätös, jonka adressaatti tämä oli ja jonka tekemisen tämä siinä onnistumatta oli yrittänyt estää ilmoittamalla virallisesti luopuneensa ilmoitetusta keskittymähankkeesta, joka oli päätöksen kohteena. Tältä osin on muistettava, että yksi tärkeimmistä kantajan kumoamisvaatimustensa tueksi esittämistä kanneperusteista oli komission puuttuva toimivalta tehdä kyseistä riidanalaista päätöstä ilmoituksesta luopumisen jälkeen, mikä tapahtui 27.6.2000.

55 On lisättävä, että niin kauan kuin kumottavaksi vaadittu sellainen päätös on olemassa, joka saa hyväkseen pätevyysolettaman siihen asti, kun yhteisöjen tuomioistuin sen kumoaa (asia 11/81, Dürbeck v. komissio, tuomio 1.4.1982, Kok. 1982, s. 1251, 17 kohta), kantaja ei laillisesti voi fuusioitua Sprintin kanssa ainakaan ilmoituksessa mainitussa muodossa ja siinä mainituin ehdoin, mikäli sillä olisi tulevaisuudessa uudestaan tällainen tarkoitus.

56 Se, että kantajalla ei välttämättä ole tällaista aikomusta tai että kantaja ei sitä toteuta, on tässä suhteessa pelkkä subjektiivinen seikka, jota ei voida ottaa huomioon arvioitaessa tämän oikeussuojan tarvetta sellaisen toimen tai päätöksen kumoamiseksi, jolla kiistatta on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi (asia 60/81, IBM v. komissio, tuomio 11.11.1981, Kok. 1981, s. 2639, Kok. Ep. VI, s. 231, 9 kohta; yhdistetyt asiat C-68/94 ja C-30/95, Ranska ym. v. komissio, tuomio 31.3.1998, Kok. 1998, s. I-1375, 62 kohta; asia T-87/96, Assicurazioni Generali ja Unicredito v. komissio, tuomio 4.3.1999, Kok. 1999, s. II-203, 37 kohta ja yhdistetyt asiat T-125/97 ja T-127/97, Coca-Cola v. komissio, tuomio 22.3.2000, Kok. 2000, s. II-1733, 77 kohta).

57 Niinpä on katsottava, että kantajalla on riittävä tarve vaatia riidanalaista päätöstä kumottavaksi siinäkin tapauksessa, että kantaja väitteidensä mukaan todella on luopunut kyseessä olevasta hankkeesta juuri ennen päätöksen antamista.

58 Mitä taas tulee toiseen kahdesta edellä 50 kohdassa mainitusta seikasta, pitää paikkansa, että virallinen ilmoituksen takaisin vetäminen ja keskittymähankkeesta luopuminen "ilmoituksessa esitetyssä muodossa", joista ilmoittajat tiedottivat telekopiona komission "Yrityskeskittymien valvonta" -ryhmän sihteeristöön Brysselissä 27.6.2000 klo 17.25 (ks. kannekirjelmän liite 3, s. 185), osuu yhteen päivälleen ja käytännöllisesti katsoen jopa tunnilleen, kun otetaan huomioon aikaero, DoJ:n District Court of Columbiassa nostamasta kanteesta Washingtonissa 27.6.2000 aamupäivällä tehdyn ilmoituksen (ks. vastauskirjelmän liitteet 1 ja 11) kanssa. Lisäksi ilmoittajien oman tunnustuksen mukaan (ks. niiden edellä 40 kohdassa mainittu lehdistötiedote 13.7.2000) lopullinen luopuminen keskittymähankkeesta oli seurausta DoJ:n District Court of Columbiassa vireille panemasta prosessista.

59 Vaikka silti katsottaisiin, että DoJ:n vastustus oli ratkaisevaa ilmoittajien päätökselle luopua keskittymähankkeesta, riidanalainen päätös — kuten kantaja aivan oikein huomauttaa — on toistaiseksi ainoa tämänhetkinen ja tiedossa oleva juridinen este hankkeen toteuttamiselle siinä mahdollisessa tapauksessa, että ilmoittajat haluavat uudestaan fuusioitua ilmoituksessa mainitussa muodossa ja siinä mainituin ehdoin, sillä DoJ:n District Court of Columbiassa vireille panema oikeudenkäynti ei ole edennyt kieltotuomion julistamiseen, ja DoJ luopui siitä itse vapaaehtoisesti 13.7.2000.

60 Ei myöskään voida sulkea pois sitä mahdollisuutta, että ilmoittajat olisivat päättäneet puolustautua District Court of Columbiassa, vaikkei komissio olisikaan omalta osaltaan tehnyt riidanalaista päätöstä.

61 Sen vuoksi ja kun otetaan huomioon perusperiaate, jonka mukaan oikeusyhteisössä laillisuuden noudattaminen on asianmukaisesti varmistettava (asia C-496/99 P, CAS Succhi di Frutta, tuomio 29.4.2004, Kok. 2004, s. I-3801, 63 kohta), ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, ettei nyt käsiteltävänä oleva tapaus eroa riittävästi edellä 22 kohdassa mainituista asioista Gencor vastaan komissio ja Kesko vastaan komissio, jotta voitaisiin tehdä erilainen ratkaisu kanteen nostamisen aikaan vallinneen kantajan oikeussuojan tarpeen arvioinnin osalta.

62 Tämän tarpeen säilymiseen kanteen nostamisen jälkeen mahdollisesti vaikuttaneiden seikkojen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi, että kantajan 21.10.2002, 2.5.2003, 9.7.2003, 17.12.2003 ja 11.3.2004 esittämien huomautusten perusteella voidaan kantajan velkasaneerauksen katsoa olevan hyvällä alulla.

63 Lisäksi kantaja on todennut näissä huomautuksissa ja toistanut istunnossa — komission kiistämättä —, että sen toiminnan ala pysyi muuttumattomana kanteen nostamisesta alkaen ja että se kykenee edelleen toteuttamaan riidanalaisessa päätöksessä yhteismarkkinoille soveltumattomaksi todetun tyyppisen hankkeen.

64 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo tämän vuoksi kantajan säilyttäneen riittävän intressin nyt esillä olevan kanteen vireillepanoon.

Komission toimivalta riidanalaisen päätöksen tekemiseen

65 Vaatimustensa tueksi kantaja esittää kaksi kumoamisperustetta, jotka koskevat komission puuttuvaa toimivaltaa riidanalaisen päätöksen tekemiseen.

66 Ensimmäisessä kanneperusteessa, joka jakautuu kahteen osaan, kantaja väittää, ettei komissiolla ollut oikeutta tehdä riidanalaista päätöstä, koska keskittymähanke ei ollut yhteisönlaajuinen menettelyn käynnistämisen ajankohtana (ensimmäinen osa) tai olosuhteiden asiallisesti muututtua päätöksentekohetkellä (toinen osa).

67 Toisessa kanneperusteessaan kantaja väittää, ettei komissiolla ollut oikeutta tehdä riidanalaista päätöstä, koska ilmoittajat olivat virallisesti vetäneet ilmoituksensa takaisin ja koska ne olivat ilmoittaneet luopuvansa keskittymästä ilmoituksessa mainitussa muodossa.

68 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutkii ensin tämän toisen kanneperusteen, joka koskee komission puuttuvaa toimivaltaa riidanalaisen päätöksen tekemiseen sen jälkeen, kun ilmoitus oli vedetty takaisin ja keskittymästä luovuttu ilmoituksessa mainitussa muodossa.

Asianosaisten lausumat

69 Kantaja, jota Saksan hallitus tukee, väittää komission ylittäneen toimivaltuutensa, kun tämä teki 28.6.2000 riidanalaisen päätöksen, vaikka ilmoittajat 27.6.2000 olivat virallisesti vetäneet ilmoituksensa takaisin ja ilmoittaneet, etteivät ne enää pyrkineet toteuttamaan aiottua keskittymähanketta ilmoitetun kaltaisena ja että sikäli kuin ne päättäisivät sulauttaa toimintansa toisessa muodossa tulevaisuudessa, ne tekisivät keskittymiä koskevien säännösten edellyttämät ilmoitukset.

70 Kun komissio on perustellut toimivaltansa riidanalaisen päätöksen 12 kohdassa sillä, ettei ilmoittajien 27.6.2000 päivätty ilmoitus ollut virallinen luopuminen ilmoituksen kohteena olleesta 4.10.1999 päivätystä fuusiosopimuksesta, pitää kantaja tätä tulkintaa keinotekoisena ja ilmoituksen sanamuodon järkiperäisen tulkinnan vastaisena. Mitä tulee ilmoittajien lehdistötiedotteisiin, joihin komissio viittaa vastauskirjelmässään sen väitteen tueksi, etteivät ilmoittajat olleet luopuneet ilmoitetunlaisesta keskittymähankkeesta (ks. edellä 15, 16 ja 20 kohta), riidanalaisessa päätöksessä ei mistään ilmene komission ottaneen ne huomioon arvioinnissaan. Eivätkä nämä tiedotteet missään tapauksessa ole ristiriidassa ilmoittajien 27.6.2000 tekemän ilmoituksen kanssa.

71 Lisäksi siltä osin kuin komissio on katsonut, että keskittymähankkeesta voidaan luopua vain, jos asianomaiset tahot virallisesti luopuvat fuusiosopimuksesta, kantaja väittää komission toimineen kohtuuttomalla, suhteettomalla ja oman hallintokäytäntönsä vastaisella tavalla ja tämän vuoksi loukanneen luottamuksensuojan periaatetta (asia 344/85, Ferriere San Carlo v. komissio, tuomio 12.11.1987, Kok. 1987, s. 4435; asia 129/87, Fingruth, tuomio 5.10.1988, Kok. 1988, s. 6121, 14—16 kohta ja asia 14/88, Italia v. komissio, tuomio 14.11.1989, Kok. 1989, s. 3677, 28—31 kohta). Kantajan mukaan nimittäin ilmoittajien 27.6.2000 tekemän ilmoituksen johdosta ne saattoivat oikeutetusti odottaa, ettei komissio tee päätöstä ilmoitetusta keskittymästä, mikä on tämän aiemman, parissakymmenessä asiassa esiin tulleen hallintokäytännön mukaista.

72 Komission mukaan pelkkä ilmoituksen takaisin vetäminen ei riitä poistamaan siltä asetuksen N:o 4064/89 mukaista toimivaltaa. Toimivalta poistuu sen mielestä ainoastaan siinä tapauksessa, että ilmoittajat luopuvat myös keskittymähankkeestaan.

73 Niin asetuksen N:o 4064/89 hengestä kuin erityisesti sen 9 ja 17 perustelukappaleen sekä 2 artiklan 2 kohdan, 4 artiklan, 7 artiklan 1 ja 5 kohdan, 8 artiklan 4 kohdan ja 11 artiklan sanamuodosta seuraa, ettei komission toimivalta rajoitu pelkästään

ilmoitettuihin hankkeisiin, sillä ilmoitus on vain väline, joka helpottaa komissiolla joka tapauksessa olevan toimivallan harjoittamista ja joka ei voi riippua pelkästään keskittymäosapuolien tahdosta (asia T-3/93, Air France v. komissio, tuomio 24.3.1994, Kok. 1994, s. II-121, Kok. Ep. XV, s. II-1, 53 kohta). Tämän vuoksi komissio katsoo, että koska sillä on keskittymähankkeet valvonnassaan ennakkoilmoituksista riippumatta, keskittymähankkeen osapuolet eivät vastaavasti voi viedä siltä sen toimivaltaa vetämällä ilmoituksen takaisin, elleivät ne luovu myös hankkeestaan. Tästä näkökulmasta ilmoituksen takaisin vetäminen saattaa muun ohella ilmoittajat alttiiksi asetuksen N:o 4064/89 14 artiklan mukaisille sakoille siinä tapauksessa, ettei hankkeesta luovuta.

74 Tässä tapauksessa komission mukaan on ilmeistä, että ilmoittajilla oli 28.6.2000 yhä selviä toiveita siitä, että keskittymähanke voi toteutua. Tämä käy selkeästi ilmi niiden edellisenä päivänä julkaisemista lehdistötiedotteista (ks. edellä 15 ja 16 kohta). Tältä osin komissio korostaa, että jos todella niinkin tärkeä päätös kuin keskittymähankkeesta luopuminen olisi tehty, eivät asianomaiset tahot olisi jättäneet käyttämättä tuota tilaisuutta sen julkistamiseksi. Niiden 27.6.2000 tekemä ilmoitus komissiolle ei siis ollut täysin vilpitön, eikä sitä voida ottaa kirjaimellisesti varsinkaan, kun ilmoittajat vasta 13.7.2000 ilmoittivat amerikkalaisille valvontaviranomaisille aikeestaan luopua keskittymähankkeesta (ks. edellä 20 kohta). Komissio päättelee tästä keskittymähankkeen olleen riidanalaisen päätöksen tekohetkellä yhä ajankohtainen.

75 Aiemman hallintokäytäntönsä osalta komissio täsmentää, että kaikissa tapauksissa, joihin kantaja vetoaa, ilmoitettu hanke oli peruutettu ennen asian käsittelyn lopettamista. Yhdessäkään näistä tapauksista komissio ei ollut pitänyt pelkkää ilmoituksen takaisin vetämistä riittävänä. Sitä vastoin se oli kahdessa tapauksessa edellyttänyt todisteiden esittämistä keskittymähankkeesta luopumisesta, kun asianomaiset tahot eivät olleet oma-aloitteisesti esittäneet niitä. Nyt esillä olevassa tapauksessa kuitenkin komission mukaan ilmoittajat eivät olleet toimittaneet yhtään asiakirjaa tai muuta todistetta sen väitteensä tueksi, jonka mukaan niillä ei enää ollut aikomusta viedä keskittymähankettaan päätökseen.

76 Joka tapauksessa komissio kiistää ajatuksen siitä, että sen oma hallintokäytäntö, joka muodostui joukosta yksittäisiä päätöksiä, voisi luoda perusteltua luottamusta. Komission mukaan tällaisen luottamuksen olisi perustuttava vähintäänkin yleisesti sovellettavalle tiedonannolle. Samoin se katsoo, että terve järki estää pitämästä kohtuuttomana tai suhteettomana menettelynä sitä, että se ei noudata joukossa aiempia päätöksiä noudattamaansa käytäntöä.

77 Vastauksessaan komissio vielä lopuksi painottaa, että edellä 71 kohdassa mainituissa asioissa Ferriere San Carlo vastaan komissio ja Fingruth annetut tuomiot eivät ole merkityksellisiä esillä olevan tapauksen kannalta. Näissä kahdessa tuomiossa todettiin yhteisön oikeudessa olevan aukko, jonka kyseessä ollut yhteisön toimielin oli täyttänyt vakiintuneella hallintokäytännöllä. Nyt esillä olevassa tapauksessa asetuksessa N:o 4064/89 ei ollut aukkoa, ja kantaja vetosi tosiasiassa muka perusteltuun luottamukseen sen suhteen, ettei komissio käytä asetuksen mukaisia valtuuksiaan.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

78 Aluksi on määritettävä edellä 13 kohdassa mainitun 27.6.2000 päivätyn sen kirjeen ulottuvuus, jonka sanamuodon mukaan ilmoittajat virallisesti luopuivat 11.1.2000 tekemästään ilmoituksesta ja ilmoittivat komissiolle, ettei niillä "enää ole aikeena toteuttaa keskittymää ilmoituksessa esitetyssä muodossa".

79 Kuten sanamuodosta ilmenee ja toisin kuin kantaja kanteessaan väittää, kyseinen ilmoitus ei koskenut luopumista WorldComin ja Sprintin välisen keskittymän periaatteellisesta ajatuksesta tai hankkeesta, vaan yksinomaan keskittymähankkeesta "ilmoituksessa esitetyssä muodossa". Keskittymän mahdollisuus "toisessa muodossa tulevaisuudessa" on lisäksi nimenomaisesti ilmaistu samassa kirjeessä hypoteettisesti

todeksi ("insofar as" / "pour autant que"). Sprintin lehdistötiedote ja WorldComin edustajan samana päivänä esittämät lausumat, jotka on mainittu edellä 15 ja 16 kohdassa, vahvistavat niin ikään sen, että ilmoittajilla oli vielä tuolloin tiettyjä toiveita sulauttaa toimintansa muodossa tai toisessa huolimatta siitä, että DoJ ja komissio vastustivat niiden hanketta. Tosiasiassa ilmoittajat ilmoittivat vasta edellä 40 kohdassa mainitussa lehdistötiedotteessa 13.7.2000 julkisesti, että ne luopuvat lopullisesti keskittymähankkeestaan.

80 Esillä olevan kanneperusteen esiin nostama kysymys onkin, oliko komissio tämän tapauksen tilanteessa toimivaltainen tekemään asetuksen N:o 4064/89 8 artiklan 3 kohdan mukaisen päätöksen, jossa "ilmoitettu keskittymä" todettiin yhteismarkkinoille soveltumattomaksi, kun ilmoittajat olivat keskittymähankkeesta muodollisesti ottaen luopumatta virallisesti ilmoittaneet vetävänsä ilmoituksensa takaisin ja ilmoittaneet, etteivät ne enää aikoneet toteuttaa hanketta ilmoituksessa esitetyssä muodossa jättäen silti itselleen mahdollisuuden sulauttaa toimintansa toisessa muodossa tulevaisuudessa.

81 Tältä osin on ensiksi korostettava, että ilmoituksessa esitetyssä muodossa oli kyseessä keskittymähanke, joka oli konkreettisesti yksilöity ja kuvattu WorldComin ja Sprintin 4.10.1999 allekirjoittamassa fuusiosopimuksessa ja -suunnitelmassa, eikä kyseessä siis ollut mikään muu näiden osapuolten välinen teoriassa mahdollinen hanke.

82 Kun otetaan huomioon hankkeelle ilmoituksessa näin annettu erityinen muoto, ilmoittajien 27.6.2000 tekemää ilmoitusta, jonka olivat allekirjoittaneet asianmukaisesti osapuolia komissiossa edustamaan valtuutetut asianajajat, ei voida tulkita kuin asetuksen N:o 4064/89 4 artiklan mukaisesti tehdyn ja ilmoitetun fuusiosopimuksen ja -suunnitelman kumoutumista ilmaisevaksi.

83 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että komission riidanalaisen päätöksen 12 artiklassa ilmoituksesta luopumisen ja 4.10.1999 allekirjoitetusta fuusiosopimuksesta luopumisen välille tekemä ero on liioitellun formalistinen ja jopa keinotekoinen.

84 Eroa tehtäessä ei nimittäin ensinnäkään oteta huomioon sitä, että ilmoittajien 27.6.2000 päivätty kirje ei koskenut ainoastaan ilmoituksen takaisin vetämistä, vaan myös luopumista toteuttamasta keskittymähanketta "ilmoituksessa esitetyssä muodossa" ja niin ollen 4.10.1999 päivätyn fuusiosopimuksen muodossa.

85 Toiseksi erottelussa jätetään huomiotta tällaisen luopumisen ulottuvuus; luopuminen vaikuttaa väistämättä fuusiosopimuksenkin tehokkuuteen ellei jopa sen pätevyyteen. Tältä osin komission toteamus, jonka mukaan ilmoittajien 27.6.2000 päivätty kirje "ei merkitse virallista luopumista fuusiosopimuksesta", ei ole johdonmukainen seuraus ilmoittajien lausumasta, jonka mukaan niillä "ei enää ole aikeena toteuttaa" kyseistä sopimusta.

86 Se komission riidanalaisen päätöksen 12 artiklassa esiin tuoma seikka, että ilmoittajat olivat jättäneet avoimeksi mahdollisuuden sulauttaa toimintansa toisessa muodossa tulevaisuudessa, ei ole merkityksellinen arvioitaessa sitä, oliko riidanalaisen päätöksen tekohetkellä olemassa asianmukaisen muotoinen fuusiosopimus, jonka kyseiset osapuolet saattoivat panna täytäntöön ja johon komission valvonta olisi voinut ulottua.

87 Muutoinkin tämä seikka on omiaan kumoamaan eikä vahvistamaan komission väitteen, sillä se osoittaa ilmoittajien katsoneen, että suunnitellun keskittymän mahdollinen toteuttaminen tulevaisuudessa edellyttää uuden sulautumispäätöksen tekemistä.

88 Kirjallisissa esityksissään komissio moittii kuitenkin ilmoittajia siitä, että ne "eivät olleet täysin vilpittömiä" ilmoituksessaan 27.6.2000, jolloin tätä ei voida "ottaa kirjaimellisesti".

89 Siltä osin kuin komissio näin moittii ilmoittajia siitä, etteivät ne tuolloin lopullisesti luopuneet keskittymähankkeestaan, sen väite ei ole perusteeton (ks. edellä 79 kohta), mutta se on tehoton. Jotta nimittäin kahden yrityksen välillä olisi (tai olisi yhä) ipso facto asianmukaisen muotoinen sopimus keskittymästä asetuksessa N:o 4064/89 tarkoitetulla tavalla, ei riitä, että ne aikovat sulautua (tai aikovat yhä sulautua). Komission toimivalta ei voi nojautua pelkkiin osapuolten subjektiivisiin aikeisiin. Toimivalta riippuu, kuten asetuksen 4 artiklassa todetaan, keskittymää koskevan "sopimuksen tekemisestä". Samoin kuin komissio ei ole toimivaltainen tekemään asetuksen N:o 4064/89 mukaista päätöstä ennen tällaisen sopimuksen tekemistä, se lakkaa olemasta toimivaltainen heti kun sopimus purkautuu, vaikka asianomaiset yritykset jatkaisivat neuvottelujaan sopimuksen tekemiseksi "toisessa muodossa".

90 Siltä osin kuin komissio moittii ilmoittajia siitä, että ne pitivät salassa voimassa 4.10.1999 tekemänsä sulautumissopimuksen huolimatta virallisen 27.6.2000 tekemänsä ilmoituksen sanamuodosta, on todettava, että komission väite, joka voisi olla tehokas, ei perustu mihinkään sellaiseen todisteeseen, joka on omiaan näyttämään sen toteen oikeudellisesti riittävällä tavalla. Väitettä ei tue mikään edellä mainituissa Sprintin lehdistötiedotteessa tai WordComin edustajan 27.6.2000 antamissa lausumissa, vaikka katsottaisiinkin komission voineen ottaa huomioon nämä dokumentit, joita ei ole mainittu riidanalaisessa päätöksessä.

91 Edellä todetusta seuraa, että kun otetaan huomioon ilmoittajien 27.6.2000 päiväämä kirje sellaisena kuin se on mainittu edellä 80 kohdassa ja sellaisena kuin sitä on tulkittu edellä 82—86 kohdassa, komission olisi pitänyt todeta, ettei se ollut enää asetuksen N:o 4064/89 4 artiklan mukaista keskittymää koskevan "sopimuksen" puuttuessa toimivaltainen tekemään saman asetuksen 8 artiklan 3 kohdan nojalla päätöstä, jossa todetaan "ilmoitettu keskittymä" yhteismarkkinoille soveltumattomaksi.

92 Yksikään komission esillä olevan kanteen yhteydessä esittämä muukaan väite ei ole omiaan kyseenalaistamaan tätä arviota.

93 Kuten komissio aivan oikein on todennut viitatessaan edellä 73 kohdassa mainitussa asiassa Air France vastaan komissio annetun tuomion 53 kohtaan, sen toimivalta ei rajoitu pelkästään ilmoitettuihin keskittymähankkeisiin, sillä ilmoitus on vain väline, joka helpottaa komissiolla joka tapauksessa olevan toimivallan harjoittamista ja joka ei voi riippua pelkästään keskittymäosapuolien tahdosta.

94 Tältä osin on hylättävä Saksan hallituksen väite, jonka mukaan asetuksen N:o 4064/89 8 artiklan 3 kohdan mukainen päätös soveltumattomuudesta voidaan tehdä vain, mikäli keskittymä, jonka oletetaan olevan ilmoittamaton, on jo toteutettu ja mikäli 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitetut keskittymän hajottavat toimet osoittautuvat tarpeellisiksi. Tällainen tulkinta on vastoin asetuksen N:o 4064/89 ja erityisesti sen 14 artiklan 2 kohdan c alakohdan henkeä ja sanamuotoa.

95 Komissio on kuitenkin tutkinnassaan velvollinen ottamaan huomioon vallitsevan oikeudellisen ja tosiasiallisen asiayhteyden sekä erityisesti nojautumaan keskittymän toteuttamista tarkoittavan ilmoittamattoman sopimuksen täsmällisiin määräyksiin (ks. komission viran puolesta suorittaman tutkinnan osalta, joka kohdistuu ilmoittamattomaan kilpailua rajoittavaan sopimukseen, ex analogia asia T-16/98, Wirtschaftsvereinigung Stahl ym. v. komissio, tuomio 5.4.2001, Kok. 2001, s. II-1217, 32 ja 33 kohta).

96 Niinpä, vaikka pitääkin paikkansa, että keskittymäsopimuksen osapuolet eivät voi viedä komissiolta toimivaltaa vetämällä ilmoituksensa takaisin, tätä toimivaltaa käyttäessään komissio antaa ratkaisun todellisesta keskittymähankkeesta eikä — ilmoituksesta luopumisen ja alun perin aiotun muotoisen hankkeen hylkäämisen jälkeen — osapuolten epämääräisistä aikeista sulauttaa toimintansa toisessa muodossa tulevaisuudessa, kuten se on tehnyt tässä tapauksessa.

97 Komissio ei myöskään voi — tekemättä sellaisia arviointivirheitä, jotka saattavat vaikuttaa huomattavasti sen näkemykseen tosiasiallisesti kyseessä olevasta keskittymähankkeesta — ulottaa arviotaan sellaisen sopimuksen määräyksiin, jonka toteuttamisesta sopimuspuolet ovat virallisesti ilmoittaneet luopuvansa.

98 Tässä tapauksessa ilmoittajien 27.6.2000 tekemä ilmoitus komissiolle merkitsi vähintäänkin, että nämä osapuolet odottivat tekevänsä ilmoitettuun fuusiosopimukseen muutoksia ennen kuin suunniteltu keskittymä voi toteutua "toisessa muodossa" tulevaisuudessa ja että tämä sopimus ei siis enää vastannut niiden yhteistä tahtoa. Tästä seuraa, että ilmoitetun sopimuksen määräysten arvioinnissa, joka riidanalaisessa päätöksessä on tehty, on väistämättä jätetty huomiotta ilmoittajien tulevaisuudessa mahdollisesti suunnitteleman uuden hankkeen merkitys.

99 Tällä virheellä on voinut olla huomattava vaikutus komission riidanalaisessa päätöksessä tekemään arvioon keskittymähankkeesta. Jos näet komissio olisi ottanut huomioon kyseisten osapuolten toisessa muodossa suunnitteleman keskittymähankkeen todellisen merkityksen, on mahdollista, että sen arvio olisi ollut erilainen ja että se olisi katsonut, ettei kyseinen hanke ole yhteismarkkinoille soveltumaton (ks. ex analogia edellä 95 kohdassa mainittu asia Wirtschaftsvereinigung Stahl ym. v. komissio, tuomion 45 kohta).

100 Tältä osin on huomattava myös, että komission arviointivirheet, joille se on altistanut itsensä menetellessään niin kuin se on tehnyt tässä tapauksessa, olisi helposti voitu välttää. Ei ole minkäänlaista ehdotonta määräaikaa, joka vaatisi tekemään kiirehtien niinkin uskaliaan päätöksen kuin riidanalainen päätös.

101 Kuten riidanalaisen päätöksen 11 perustelukappaleesta näet ilmenee, komissio katsoi, että päätöksen tekemisen takaraja, jonka jälkeen hanketta pidettäisiin yhteismarkkinoille soveltuvana asetuksen N:o 4064/89 10 artiklan 6 kohdan nojalla, oli keskiviikkona 12.7.2000. Vastauskirjelmässään komissio on sitäpaitsi todennut, että se kokoontuu kollegiona kerran viikossa, yleensä keskiviikkoisin, että asetuksen N:o 4064/89 8 artiklan 3 kohdan mukaiset päätökset tehdään jokseenkin systemaattisesti suullisessa käsittelyssä suuremman avoimuuden takaamiseksi ja että sääntönä on esittää päätöksistä luonnos toiseksi viimeisessä kokouksessa ennen asetuksen N:o 4064/89 10 artiklan 3 kohdassa säädetyn määräajan päättymistä, jotta kollegio voi ottaa kantaa muutettuun tekstiin sellaisessa tapauksessa, että enemmistö kollegion jäsenistä vastustaa ensimmäistä versiota.

102 Niinpä ellei komissio ollut varma siitä, mitä ilmoittajien 27.6.2000 tekemä ilmoitus koskee, tai tuon ilmoituksen luotettavuudesta, sillä oli mahdollisuus kokouksessaan keskiviikkona 28.6.2000 kaikessa rauhassa lykätä riidanalaisen päätöksen virallista tekemistä keskiviikkoon 5.7. tai 12.7.2000 ja osoittaa sillä välin ilmoittajille lisäselvityspyyntö asetuksen N:o 4064/89 11 artiklan 1 kohdan mukaisesti, tarvittaessa tekemällä saman artiklan 5 kohdan mukainen päätös.

103 Lisäksi asetuksen N:o 4064/89 10 artiklan 4 kohdan mukaan saman artiklan 3 kohdassa asetettu neljän kuukauden enimmäismääräaika sille, että 8 artiklan 3 kohdan mukainen päätös soveltumattomuudesta tehdään, pitenee poikkeuksellisesti, kun komissio on sellaisten seikkojen vuoksi, joista jokin keskittymään osallistuvista yrityksistä on vastuussa, joutunut pyytämään lisäselvitystä 11 artiklan nojalla tehdyllä päätöksellä. Näihin seikkoihin kuuluvat täytäntöönpanoasetuksen 9 artiklan 1 kohdan a ja d alakohdan mukaan muiden muassa se, että komission yhdeltä yritykseltä asetuksen N:o 4064/89 11 artiklan 1 kohdan nojalla pyytämiä tietoja ei toimiteta sille sen asettamassa määräajassa, sekä se, että ilmoittajat ovat laiminlyöneet ilmoittaa komissiolle ilmoituksessa mainittujen seikkojen olennaisista muutoksista.

104 Näin ollen tässä tapauksessa komissio pystyi itse varmistumaan virallisista todisteista tosiasiallisesta luopumisesta tai hylkäämisestä, mitä tulee fuusiosopimukseen — sekä itse myönsi tehneensä niin aiemmin ainakin kahden muun keskittymähankkeen yhteydessä (ks. jäljempänä 111 kohta) —, jos se katsoi, ettei sillä ollut riittävästi tietoa päättääkseen menettelyn, joka koski ilmoittajien 27.6.2000 tekemää ilmoitusta.

105 Komissio ei voi myöskään vedota tarpeeseensa estää ilmoittajien 27.6.2000 tekemän ilmoituksen mahdollinen väärinkäyttö.

106 Ei ollut syytä uskoa, että ilmoittajat olisivat asetuksen N:o 4064/89 7 artiklan 1 kohdassa olevaa kieltoa tahallaan rikkoen jatkaneet keskittymähankkeensa toteuttamista ilmoitetussa tai jossakin toisessa muodossa. ilmoituksen takaisin vetämisen jälkeen. Kuten näet kantaja ja Saksan hallitus huomauttavat, ilmoittajat eivät olisi voineet menetellä näin muutoin kuin altistamalla itsensä asetuksen N:o 4064/89 14 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädetylle sakolle, jonka suuruus voi nousta 10 prosenttiin niiden kokonaisliikevaihdosta. Kyseinen sakko on yhtä suuri pelote kuin asetuksen 14 artiklan 2 kohdan c alakohdassa säädetty sakko niitä tapauksia varten, joissa yritykset toteuttavat yhteismarkkinoille soveltumattomaksi 8 artiklan 3 kohdan nojalla tehdyssä päätöksessä todetun hankkeen.

107 Edellä todettu huomioon ottaen on katsottava, että tehdessään riidanalaisen päätöksen, vaikka ilmoittajat olivat virallisesti vetäneet ilmoituksensa takaisin ja ilmoittaneet luopuvansa keskittymästä ilmoituksessa tarkoitetussa muodossa, komissio ylitti asetuksen N:o 4064/89 mukaisen toimivaltansa.

108 Joka tapauksessa, vaikka katsottaisiinkin, että komissio oli toimivaltainen tekemään riidanalaisen päätöksen, kuten se väittää sen eron pohjalta, jonka se on tehnyt ilmoituksesta luopumisen ja fuusiosopimuksesta luopumisen välillä, on todettava, että näin tehdessään komissio odottamattomasti poikkesi vakiintuneesta hallintokäytännöstään sellaisena kuin se oli yleisesti tiedossa. Tältä osin kantaja on viitannut pariinkymmeneen tapaukseen, joissa komissio on tehnyt ilmeiseksi, että sille riittää keskittymäasiaa koskevan menettelyn päättämiseen ilman asiaa koskevan varsinaisen päätöksen tekoa pelkkä asianomaisten tahojen tekemän ilmoituksen takaisin vetäminen.

109 Kun tarkastellaan komission tiedonantoja nimeltä "Ehdotetun yrityskeskittymän peruutusilmoitus", jotka ovat ainoat asiakirjat, jotka on julkaistu asioissa IV/M.608, Ericsson/Ascom (EYVL 1995, C 292, s. 8), ja nro IV/M.680, Kvaerner/Amec (EYVL 1996, C 8, s. 4), vaikuttaa siltä, että se on päättänyt asian käsittelyn päätöstä tekemättä samana päivänä, jona ilmoittajat kertoivat sille, että ne olivat "keskeyttäneet ilmoitetun keskittymän toteuttamisen" ja "siksi päättäneet vetää ilmoituksen takaisin".

110 Tämän ohella hyvin monissa asioissa (nro IV/M.208, Scott/Mölnlycke; nro IV/M.238, Siemens/Philips Kabel; nro IV/M.388, Unilever France/Ortiz Miko; nro IV/M.418, Tractebel/Distrigaz; nro IV/M.494, Colonia/Lefac/KMK-CCI; nro IV/M.562, Swissair/Sabena; nro IV/M.592, RWE-DEA/Enichem Augusta; nro IV/M.805, Telecom-2; nro IV/M.852, BASF/Shell; nro IV/M.888, Metallgesellschaft/AG; nro IV/M.892, Hochtief/Deutsche Bank/Holzmann; nro IV/M.905, Schweizer Rück/SAFR; nro IV/M.948, Watt AG; nro IV/M.974, Bertelsmann/Burda-Host; nro IV/M.1010, Artémis/Worms & Cie; nro IV/M.1047, Wienerberger/Cremer & Breuer (EYVL 1998, C 93, s. 23); nro IV/M.1246, LHZ/Carl Zeiss (EYVL 1998, C 384, s. 9); nro IV/M.1277, BLG Container/Maersk/Sea-Land Service (EYVL 1998, C 290, s. 12); nro IV/M.1321, Verbund/Kelag/Porr/OMV Proterra/Siemens/KRV (EYVL 1998, C 382, s. 3); nro IV/M.1431, Ahlström/Kvaerner (EYVL 1999, C 263, s. 3); nro IV/M.1447, Deutsche Post/Trans-o-flex (EYVL 1999, C 130, s. 9); nro IV/M.1609, Elf/Saga; nro IV/M.1703, Phelps Dodge/Asarco (EYVL 1999, C 313, s. 7); COMP/M.2117, Aker Maritime/Kvaerner (EYVL 2001, C 9, s. 5), ja COMP/M.1829, HMTF Nabisco Group Holdings/Burlington Biscuits/United

Biscuits), tiedonanto Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä ja/tai lehdistötiedote, jossa ilmoitetaan menettelyn päättämisestä, riittävät osoittamaan, että "ilmoittajat ovat ilmoittaneet komissiolle luopuvansa ilmoituksesta", ilman viittausta hankkeen tai itse keskittymäsopimuksen kohtaloon. Muotoillessaan näiden julkisten asiakirjojen sanamuodot tällä tavoin komissio on väistämättä saattanut ne tahot, joita asia koskee, uskomaan, että ilmoituksesta luopuminen vastaa käytännössä komission kannalta keskittymähankkeesta luopumista, vaikka tämän hallintokäytäntö onkin saattanut olla erilaista.

111 Tältä osin komissio on viitannut vastauskirjelmässään kahteen asiaan (nro IV/1328, KLM/Martinair (EYVL 1999, C 162, s. 7), ja nro IV/M.1412, Hutchison Whampoa/RMPM/ECT (EYVL 1999, C 256, s. 5)), joissa sen mukaan sen vuoksi, etteivät keskittymäosapuolet ole oma-aloitteisesti toimittaneet todisteita keskittymähankkeesta luopumisesta, se on vaatinut tällaisten todisteiden esittämistä ennen asian käsittelyn päättämistä.

112 Näin ollen ilmoittajilla oli perustellusti oikeus odottaa, että niiden 27.6.2000 tekemä ilmoitus riittää johtamaan asian päättämiseen komission aiemman yleisessä tiedossa olleen hallintokäytännön mukaisesti, kun tämä ei ollut muustakaan merkkiä antanut. Toisin kuin komissio väittää, yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä vahvistetaan, että pelkkä hallinnollinen käytäntö tai sietäminen, joka ei ole vastoin voimassa olevaa säännöstöä ja joka ei merkitse harkintavallan käyttöä, voi synnyttää asianomaisille perustellun luottamuksen ilman, että tämän on välttämättä pohjauduttava yleiseksi tarkoitettuun tiedonantoon (asia 84/85, Yhdistynyt kuningaskunta v. komissio, tuomio 1.10.1987, Kok. 1987, s. 3765; edellä 71 kohdassa mainittu asia Ferriere San Carlo v. komissio ja Fingruth sekä asia C-152/88 R, Sofrimport v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen presidentin määräys 10.6.1988, Kok. 1988, s. 2931).

113 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo tämän vuoksi komission vähintäänkin loukanneen ilmoittajien luottamuksensuojaa, kun tämä on tehnyt riidanalaisen päätöksen ilmoittamatta ennakolta niille siitä, että niiden ilmoitus ei ole riittävä ja että se aikoo tehdä asetuksen N:o 4064/89 8 artiklan 3 kohdan mukaisen päätöksen, jos ilmoittajat eivät toimita sille heti virallisia todisteita fuusiosopimuksesta luopumisesta.

114 Edellä todetusta seuraa, että toinen kanneperuste on aiheellinen. Näin ollen riidanalainen päätös on kantajan vaatimuksien mukaisesti kumottava ilman, että on tarpeen ratkaista kantajan kanteensa tueksi esittämiä muita kanneperusteita ja väitteitä.

Oikeudenkäyntikulut

115 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on vaatinut komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska komissio on hävinnyt asian, tämä on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

116 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan jäsenvaltiot, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Kumotaan keskittymän julistamisesta yhteismarkkinoille ja ETA-sopimukseen soveltumattomaksi 28 päivänä kesäkuuta 2000 tehty komission päätös 2003/790/EY (asia COMP/M.1741 — MCI WorldCom/Sprint).**

2) **Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan MCI, Inc:n kulut.**

3) **Saksan liittotasavalta ja Ranskan tasavalta vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Pirrung Meij Forwood

Julistettiin Luxemburgissa 28 päivänä syyskuuta 2004.

H. Jung J. Pirrung

kirjaaja jaoston puheenjohtaja